

Öppenhet eller kaos

Det är när man stänger sitt hjärta, lägger locket på, förtränger, i en formidabel euforisk känsla utav trygghet och säkerhet, som traumat inom en, så småningom börjar leva sitt eget liv, och kaoset gör att man måste fortsätta att förtränga och stänga av. Denna enda strategi man vet om, håller så länge den håller...

Det traumatiserade barnet kan vara fullt igång, skämtar och skrattar, och erbjuder att hjälpa sina kompisar, stöttar dom, trots att han/hon befinner sig i ett tillstånd av djup chock och kris.

Det är psykologisk skräckfilm som pågår, och det måste ordnas med begravning, och sen byte utav lägenhet.

Barnet skriker av hela sin själ och existens.

Förtvivlan, sorg och vrede, planar ut i ett mitt emellan, varken eller-tillstånd.

Att stänga av blir ganska snart en painkiller, en drog, den enda möjliga strategin.

Vad ingen märker, inte ens Mamma, är att hennes älskade barn, har förlorat kontakten med verkligheten.

Natten mot hans elfte födelsedag begick hans Pappa suicid, i radhuset,

när Mamma vakade på sjukhuset. Natten mot den

5 maj, 1976.

Solen slocknade och fåglarna sluta att sjunga.

Varför stannar inte hela Sverige, och riktar fokus på MIG och min FAMILJ!!!!???

Tänkte barnet. Pappa har nog stuckit till Brasilien...

Jag tror inte han är död.

Nu ska livet gå vidare.

Men barnets inre realtid har stannat på 14:30 den 5 maj.

Tåget som pojken sitter på, går med destination Avgrunden, Undergången, Psykosen, Helvetet av 10:e grad. Där man inte får hamna. Absolut inte.

Mamma Mia here I go again... Nothing less can save me SOS... So long see you honey. 1975. Jag tror att jag var mest förälskad

i Annifrid, men det kanske växlade. Det var mitt sista friska år, på mycket mycket mycket lång tid.

Var rädd om era älskade Barn. Tillåt dom att uttrycka alla sina tankar och känslor.

Överge och svik dom ej. ??

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Johan Bergstjärna med Poeter.se id #21041 innehar upphovsrätten